

Népek missziája

A Pápai Missziós Művek magazinja • III. évfolyam, 1. szám • 2009. április

Minden kedves olvasónknak áldott húsvétot kívánunk

Magyar papok Indiában

Lészpediek kalandos útja a világmisszióra

Soron kívüli karácsony

Csakis a gyermekeink lelke...

Érted, neked, Uram!

Gyermekek a gyermekekért

◆ Amerika – Ecuador

A lojai egyházmegyében a PMM ideai missziós programjának mottója: „Hagyjuk, hogy a Szentlélek vezessen minket”. A projekt célja, hogy az egyházmegyében állandósuljon a Lélekből erőt merítő missziós lendület. A program az egész egyházat érinti, a karizmák hirdetésére és üzeneteik időszerezésére, közérthetőségére törekednek. Számos kezdeményezésből áll a program: megszervezték a Szent Gyermekség napját, és a fiatalok missziós húsvétját és ifjúsági missziós fesztivált tartanak. A Szent Gyermekség vezetőinek rendszeres találkozására kerül sor, népszerűsítik a Vianney Szent János nevét viselő ifjúsági missziós mozgalmat, valamint képzést rendeznek a Szent Gyermekség új vezetői számára. Minden héten missziós rádióadást sugároznak és kurzusokat indítanak misszionáriusok és tanítványaik részére a plébániákon.

◆ Ázsia – Kína

„Ha gyenge vagyok, akkor erős is vagyok” – így szól a szerzetesek lelki gyakorlatának témája, amelyet a Fu Thou-i egyházmegyében tartottak márciusban. Az egyházmegye 28 papja és 42 szerzetes vett részt a lelki gyakorlaton. A vezető hangsúlyozta: „Csak az, aki felismeri saját gyengeségét, az képes növekedni, emberiségben gyarapodni, mint Szent Pál. A spiritualitás lényege, hogy megtapasztaljuk Isten irántunk való szeretetét. A várakozás a spiritualitás kapuja. És minden imádságunk ilyen várakozás.”

◆ Afrika – Etiópia

A Róma közeli Frascati kapucinus kolostorának egyik cellájában, ahol *Giulio Massia* (képünkön) élt, ma etióp múzeum van berendezve, mely tanúskodik a misszionárius afrikai működéséről. A XIX. század nagy misszionáriusa elsőként hirdette az evangéliumot az etiópai galla törzs körében. Tudományos módszerrel kutatta kultúrájukat és számos szociális intézményt alapított a bennszülöttek meg-

segítésére. Nevéhez fűződik a galla nyelvtan rendszerbe foglalása és a törzsi öltözködési szokások leírása. Tudományos és lelkipásztori munkája jelentős mértékben elősegítette a bennszülött papság korai kialakulását.

◆ Óceánia – Pápua Új-Guinea

Ivan Dias bíboros, a Népek Evangéliációja Kongregáció prefektusa öt évre kinevezte *P. Valentine Gryk* svd szerzetest a pápua új-guineai és Salomon-szigeteki PMM nemzeti igazgatójává. A lengyel származású pap már dolgozott Pápua Új-Guineában, legutóbb ő irányította a kefamói pasztorális központot. 2006 óta ő a gorokai egyházmegye általános helynöke.

◆ Vatikán

XVI. Benedek pápa afrikai útjára visszagondolva a következőket említette mint legfontosabb élményeit: „Az öröm, amit az arcokon láttam, az öröm, hogy Isten családja részének érzik magukat” és „a szentség iránti érzék, melyet a liturgikus ünnepeken megtapasztaltam. (...) Ez a látogatás lehetővé tette számomra, hogy jobban megértsem az afrikai egyház valóságát azon tapasztalatok és gondok sokszínűségében, melyekkel a mai időkben szembesülünk. Ott, ahol a misszionáriusok Jézushoz hasonlóan életüket adják az evangéliumért, ott lehet érett gyümölcsöket szüretelni. Öröm volt számomra látni Krisztus iránti szeretetük gyümölcseit.”

Tartalom

Magyar papok Indiában

4

Indiai küldetés

8

Lészpediek kalandos útja a világmisszióra

10

Kenyér- és halszaporítás a Herminában

12

A PMM új honlapja:

12

www.papaimisszio.hu

Soron kívüli karácsony

13

Csakis a gyermekeink lelke...

14

Érted, neked, Uram!

16

Gyermekek a gyermekekért

18

Népek missziója

Laptulajdonos: Pápai Missziós Művek
Főszerkesztő, felelős kiadó: Madassery Sebestyén svd,
a PMM igazgatója

Szerkesztő: Szerdahelyi Csongor
Munkatárs: Szabó Bernadett
Tördelés, lapterv: Bukovszki Antal
Korrekció: Rochlitz Bernadett

Pápai Missziós Művek
1223 Budapest, Jókai Mór u. 14. • Tel./fax: 226-4610
E-mail: pmmmisszio@gmail.com

Nyomtatás: D-Plus Kft.,
Felelős vezető: Németh László ügyvezető

Legyünk a szeretet és a remény jele

Szeretett Istenünknek az a szándéka, hogy jelen legyen az ember életében, és vele maradjon mindaddig, amíg az ember is vele akar élni. Nemde küzdelem az ember élete a földön? – kérdezte tőlem egy idős hölgy gyónás közben. Igen, az életünk nagy küzdelem a világban, és ebben a küzdelemben nincs más fegyverünk, csak Krisztus és az ő tanítása.

Eszembe jut az istenfélő, becsületes, a gonosztól tartózkodó Jób története. Az Írás szerint neki sokat kellett szenvednie. Felesége és barátai kigúnyolták, mert a szenvedései közepette sem vétkezett Isten ellen. Az Istenbe vetett remény és szeretet vitte végig a megpróbáltatásokon, s végül igaznak bizonyult az Isten előtt. Mindazt, amit elveszített, kétszeresen kapta vissza Isten kegyelméből, mert benne bízva küzdött mindvégig.

Kedves Olvasóink! Nehéz időket élünk. Ha az életünk válságba is kerül, a hitünk maradjon szilárd! Krisztust kö-

vetve legyünk a remény emberei!

Itt az alkalmas idő arra, hogy a szeretet és a remény jelévé váljunk, hogy lássa a világ: csak Krisztus adhat értelmet és jövőt az embernek. Boldogok lehetünk, hogy ebben a missziós munkában eszközökké válhatunk az Isten kezében. Isten fizesse meg minden adományukat, amellyel ezekben a nehéz időkben is segítik a missziós munkát és a rászorulókat!

Minden kedves olvasónknak kegyelmekben gazdag húsvéti időszakot és pünkösdt kívánok!

Legyél te is Isten szeretetének a jele!

P. Benven Sebastian SVD, a PMM igazgatója

◆ Ázsia – Kína

Csengting város 74 éves püspökét, *Juliusz Jia Ziguót* (képünkön) ismét bebörtönözték. Az ok: hűség a pápához. A kommunista hatalom újabb üldözési hullámot indított a földalatti egyház ellen. Egyes főpásztorokat,

például a pekingi püspököt, arra kényszerítették, hogy nyilatkozatban dicsérjék a Kínai Hazafias Katolikus Szövetséget (a kommunista párttal kollaboráló szakadár mozgalmat) és bírálják a Kína belügyeibe történő „vatikáni beavatkozást”. Az egyház-üldözés azért is erősödött az utóbbi időben, mert amióta XVI. Benedek pápa kiadta a kínai katolikusokhoz szóló levelét, kiengesztelődés ment végbe a

hivatalos és a földalatti egyház között. A legtöbb püspök titokban egységben van a Szentszékkal és együttműködik a földalatti egyházzal. Juliusz Jia Ziguó püspök közel húsz évet töltött már börtönben és 1989 óta szigorú rendőri megfigyelés alatt áll. Az azóta eltelt években tizenkétszer tartóztatták le, majd engedték szabadon. A főpásztor otthonában évek óta száz fogvatartottat gondoz.

◆ India

Padma Shree-díjat kapott *Joseph Hillary Pereira* az indiai kormánytól. Ez az

egyik legmagasabb állami kitüntetés az ázsiai országban. Pereira a szegények pártfogója, ezek életét és családjait mentette meg azzal, hogy azoknak, akik lelkileg szenvedtek a szegénység miatt, visszaadta önbecsülésüket.

A Szeretet Misszionáriusainak új rendfőnöke van: *Mary Prema*, német származású szerzetes nővér. Eddig az indiai *Nirmala Joshi* volt a rendfőnök, akit harmadszor is újra akartak választani, de ő nem vállalta, mert teljesen az imádságnak kívánja szentelni életét.

Várjuk olvasóink véleményét a Népek Missziója cikkeiről, valamint a misszióval kapcsolatos kérdéseiket is, melyek megválaszolására külön rovatot tervezünk. Természetesen honlapunkon keresztül is lehet üzenni, kérdezni: www.papaimisszio.hu
E-mail: pmmmisszio@gmail.com,
vagy Pápai Missziós Művek
1223 Budapest, Jókai Mór u. 14.

Küldetésben járunk

Missziós szolgálatunk segíti összegyűjteni az Úr szétszórt gyermekeit, hogy Isten népévé legyenek. Szívükből köszönünk minden lelki és anyagi támogatást.

Isten fizesse meg sokszorosan!

PÁPAI MISSZIÓS MŰVEK

1223 Budapest, Jókai Mór u. 14.

Számlaszámunk:

11600006-00000000-27778649

Magyar papok Indiában

Kilenc magyar pap indiai származású, Magyarországon működő oltártestvérük vezetésével januárban Szent Tamás nyomdokain eljutott a távoli Indiába. Beszámolóikból idézünk.

**P. Benvin Sebastian,
a Pápai Missziós Művek igazgatója**

Az őszinte álmok mindig megvalósulnak. Ha az ember adni akar, akkor tud adni. Csak akarni kell. Amikor a szándékunkra Isten igent mond, a lehetetlen is lehetségessé válik. Hálát

adok az Úrnak, hogy elkísérhettem az első magyar papi zarándokcsoportot Indiába. Hiszem, hogy az utunk során kapott élmények a lelkipásztori munkájukban segítségükre lesznek, és a paptestvérek boldogan szolgálják a rájuk bízott nyáját.

Kránitz Mihály, teológia professzor

Sebastian atya hívására csoportunkkal először Új-Delhibe repültünk, ahol felkerestük Mahatma Gandhi sírját, Radzsiv Gandhi és Indira Gandhi emlékhelyeit, ezután megcsodáltuk a gyönyörű Tadzs Mahalt, amely Sah-dzsahán császár feleségének síremlé-

ke, majd Indore városába utaztunk. Onnan kis falvakba jutottunk el, ahol missziós iskolákat kerestünk fel, és

utunknak legszebb élményei voltak, amikor gyermekekkel találkozhattunk. Szerzetesnővérek vezetik ezeket az iskolákat.

Meglátogattuk a szárazföld közelében lévő Elephanta-szigetet, ahol VI–VII. századi hindu barlangtemplomokat csodálhattunk meg. Goában különleges európai stílusú házakat is láthattunk, hiszen a város több mint 500 évig portugál gyarmat volt. Ide érkezett először Xavéri Szent Ferenc. Felkerestük a több évszázados katolikus intézményeket is – szemináriumokat, templomokat, kegyhelyeket –, amelyek az elmúlt évszázadokban és most is eredményesen működnek.

Utunk utolsó állomása a délen fekvő Kerala állam volt, ahol az indiai katolikusok többsége él. Kis Vatikánnak is

nevezik ezt a területet. Itt Sebastian atya családja vendégszeretetét élvezhettük.

Mischinger Ferenc, domoszlói plébános

Az ember megtapasztalta a gazdagságot és a szegénységet. A gazdagságra példa a Tadzs Mahal pompás, ősi épülete és Bombay modern toronyházai, a város technikai fejlettsége, de a szegénység mindenhol része a hétköznapiaknak. A felnőttek és a gyerekek szemében mégsem a fájdalom vagy a szegénység, hanem az egyszerűség és a jószág tükröződik, és ez nagy élmény.

India egymilliárd lakosából csak 2 százalék a keresztény, vagyis kb. 20 millió, de a szociális munka 30 száza-

léka az ő intézményeikben vagy szervezésükben zajlik. Erről eszünkbe jut, hogy a mi plébániánkon vagy a mi országunkban is nagyszerű dolgot vihe-

Mahatma Gandhi sírjánál

tünk véghez, ahogy a missziós papok, missziós szerzetes nővérek és segítők teszik India szerte.

Az indiai keresztény otthonokban az ebédlő mindenhol kicsit szentély is, egy-egy oltárszerűen kialakított, szépen feldíszített sarokkal. Mindenhol találkoztunk buzgó, imádságos emberekkel. A generációk egymást tanítják a hitre, és arrafelé senki sem mondja azt, hogy „nem érek rá imádkozni”.

Zahar Béla,
bátonyterenye-nagybátonyi plébános

Az út nagyon érdekelt. Arra voltam igazán kíváncsi, hogy Szent Tamás apostol és Xavéri Szent Ferenc nyomán a missziós munka milyen ered-

ményes, valamint hogy a kisebbségben lévő kereszténység hogyan tudja értékeit átadni. Volt már tapasztalatom arról, hogy Szent Pál nyomán Máltán milyen a keresztény élet. Idehaza az egyházközségekben, valamint a lelkiségi mozgalomban – a Mária Légióban – is elég erőteljesen foglalkozunk a misszió ügyével, és ehhez mindenképpen jó tapasztalatokat nyújtott ez az út.

Nagyon fontos volt, hogy láthattam: a szegénység ellenére is van boldogság. Örömteli, tisztességes, figyelmes és szeretettel teljes életet élnek. Fontos lenne, ha mi, magyar keresztények is tanúságot tudnánk erről tenni környezetünkben.

A keresztény értékek nagyon szépen megmutatkoznak Indiában, amelyek egységbe forrasztják az embereket: törődnek egymással, szeretettel, gondoskodással viseltetnek egymás iránt.

A közös és az egyéni imádságnak hihetetlen ereje van Indiában. A tanúságtevő élet nagyban elősegíti a papi és szerzetesi hivatások megszületését.

Bodor György, zugligeti plébános

Az én plébániám abban különbözik a többitől, hogy már négy verbita atya is eltöltött ott egy-egy évet, így nálunk a missziós szempontok is érvé-

nyesülnek. Missziós imaközösségünk kéthetente tart összejövetelt, és a tagok rendszeresen imádkoznak a missziók ügyéért. A missziós atyák is sokszor megjelennek ezeken az alkalmon, és különféle imaszándékokkal és élményekkel gazdagítják a közösség életét.

Indiai nagy élményem az volt, hogy amikor egy műemléket akartam lefényképezni és közben valahogy elesettem, nyolc-tíz idegen is odarohant hozzám és aggódó tekintettel segítettek fel, porolták le a nadrágomat, kérdezték, hogy elvigyenek-e orvoshoz vagy kórházba. Nagyon jólesett figyelmességük. Ez jellemző az indiaiakra. Együtt és egymásért is élnek, amitől Európában már úgy elszoktunk.

Az indorei missziós látogatás is maradandó emlékem, főleg Chacko, verbita püspök atyával való találkozás. Ő a szó szoros értelmében a néppel együtt él. Végtelenül közvetlen egyéniség. Minden missziós állomáson, ahová a vezetésével ellátogattunk, fontosnak tartotta, hogy a gyerekekkel külön elbeszélgessen. Odajöttek hozzá, megfogta a kezüket, figyelmesen meghallgatta őket, illetve percekig beszélgettek.

Király Attila,
soroksár-újtelepi plébános

Három dolog ragadott meg: az indiai egyház sajátos történelme és az ebből következő mai gazdagsága, maguk az indiai emberek, valamint a lelkiség, amely – azt hiszem – sok mindent megmagyaráz. Az indiai egyház igazán példásan éli meg az evangéliumot, a Jézustól tanult igazi felebaráti szeretet útját járja.

A kereszténység és a hindu felfogás különbsége jól érzékelhető abban, hogy a keresztények az »

» arányukhoz képest tízszeres szociális munkát végeznek.

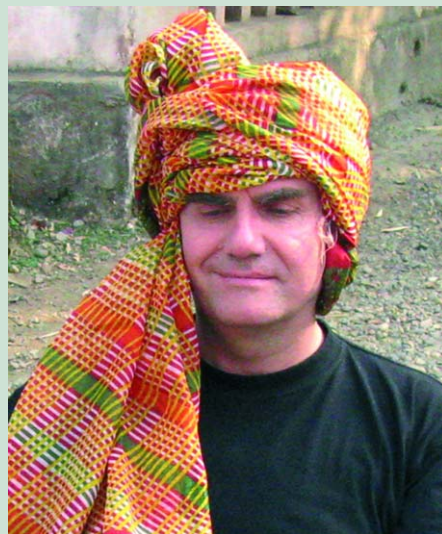
Csodálatos, hogy a nők, papok, szerzetesek elmennek hinduk lakta területekre, ahol nincs iskola, nincs kórházi, orvosi ellátás, hogy ott tanítsák a gyerekeket és ápolják a betegeket, akár a leprásokat is. A nők

és szerzetesek egészen önzetlennek tűnnek ezekben a missziókban. Nem akarnak feltétlenül téríteni. Ezt a kérdést rábízzák a Jóistenre, a Szentlélekre.

Szederkényi Károly, farkasréti plébános

Indiában színes forgatag fogadott bennünket. A nagy tömeg ellenére mégis azt tapasztaltam, hogy az ott

élők egy nagy család tagjaiként viszonyulnak egymáshoz. Ez a családiasság nagyon megható volt számomra, amit különösen Bombayban, a szegénynegyedben tapasztaltunk, ahol kis lakásokban élnek az emberek, de az életük java része az utcán zajlik. Tyúkok, állatok, tehenek az utcán az emberek között. Érdekes ez a termé-

zetesség, ez a színes kavalkád, ez a családiasság.

A szegénységről az az elméletem alakult ki, hogy szegény az, aki tudatában van annak, hogy hiányzik valami neki, vagy akinek fáj, hogy valamilyen hiányt szenved. Az ott élő embereknel nem tapasztaltam ezt a hiányérzetet vagy fájdalmat. Nem azért, mert beletörődtek a szegényes körülményeikbe, hanem azért, mert természetes számukra, hogy ennyi van, ennyivel kell boldogulni, ezt kell fölhasználni, ezek között a körülmények között kell megélni és dolgozni, anyagi javakat előteremteni.

Az inkulturáció keresztény értelemben azt jelentette számomra, hogy a kereszténység nem idegen elemként, nem idegen testként akar ránehezedni az ott élő emberek életére, hanem figyelembe veszi az ő hagyományait, szokásait, az ottani eszközöket alkalmazza akár a házakban, akár a füstölőben, vagy egyéb vallási szokásokban.

Többször is miséztünk úgy, mint a Mester és a tanítványai, tehát alacsony, dohányzóasztal méretű oltár-

A zarándokok a Taj Mahal-nál

nál. Körülültük az oltárt, a főcelebráns – mint a guru, mint a tanító – ült közepén, mi pedig körülvettük őt, és így végeztük végig ülve a szentmisét.

Lőrincz Pál, bencés szerzetes

A kasztrendszer elvileg megszűnt, de gyakorlatilag mégis él. Orissza államban a keresztények egy része karitatív munkát végez és leginkább az érinthetetleneket segíti. A radikális hindu tömegek ezt nem veszik jó néven, mert nem szeretnék, ha ezek az

emberek kikerülnének a kasztrendszer szabta korlátok közül.

Az angol gyarmati időkből örökölt oktatási rendszer ma is jól működik. Azt láttuk a verbiták munkáján keresztül, hogy aki bekerül ebbe az iskolai rendszerbe – az angol szisztémába –, az gyakorlatilag világpolgár lesz és vallási hovatartozásától függetlenül őrzi és továbbadja azokat az értéket, köztük a szeretetet és a hűséget, amelyeket tanárainál megtapasztalt. Indiában a hatalmas tömeg életerejének felhajtó ereje van. Ez a belső élet-erő törvényszerűen fölfelé hat.

Gödölle Márton, pestszentimrei plébános

Nálunk, Európában a közképzelet-hez az kapcsolódik, hogy a keresztény a spirituális, a pogány pedig az, aki a spiritualitását elvesztette. Indiában járva-elve átértékelődnek ezek a fogalmak, mert lépten-nyomon – hin-

duknál, muzulmánoknál – érzi az ember a spiritualitás jelenlétét. A kereszténység nem a spirituális felsőbbrendűség vallása, hanem a szeretet radikális küldetésstudata. Ugyanakkor In-

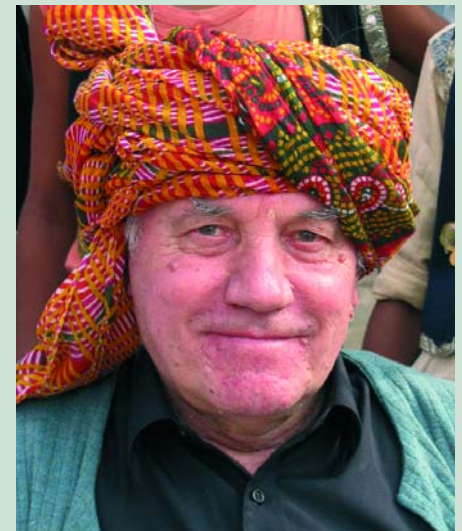

diában a keresztény kisebbség hallatlan öntudattal és önérzettel van jelen évszázadok óta ebben a hatalmas néptengerben. Öntudatuk láttán világossá válik Jézus mondásának értelme: „Ti vagytok a föld sója”. Amerre jártunk (keresztény közösségekben, verbita házakban, keresztény missziókban, szerzetesekkel találkozáskor) azt lehetett érezni, hogy ezek a keresztények a helyükön vannak.

Keralában több családhoz is ellátogattunk – hogy ezek a családok mennyire magától értetődően élnek a keresztény hitüket! Érezhető volt, nem kivételes alkalom, hogy együtt imádkoznak, amivel a vendégpapokat megtisztelik, hanem mi voltunk vendégei az ő imájuknak, imádságos otthonuknak.

Balpataki Béla, girinesi nyugdíjas plébános

Számomra a legnagyobb élményt a gyerekek jelentették. Meglepő volt, amikor több száz gyerek fogadott bennünket, énekeltek, táncoltak, imádkoztak, kis virágfüzérékkel köszöntöttek, és mindenki kapott egy

kis csokrot a kezébe. Elgondolkodtatt, amit egy jezsuita paptestvér mondott, hogy az ottani katolikusok négyötöde gyakorolja is a vallását. Nálunk ezt nem mondhatnánk el. Az is figyelemre méltó, hogy országos szinten az oktatás 22 százaléka az egyházak kezében van.

Kicsit a távolabbi jövőre tekintve, ha azt nézzük, hogy őskeresztény elődeink kisebbségből indultak és meghódították a világot, én bízom abban, hogy az a példa, amit láttunk a missziókban a keresztényekről, előbbutóbb meghozza gyümölcsét.

Indiai küldetés

Az elutazásom előtti két év során több lelki gyakorlaton vettem részt. Felkészültem, hogy egyedül, más kultúrába csöppenve, ismeretlen körülmények között végezzek sebészorvosi munkát. Ennek tudom be, hogy egy percig sem volt bennem félelem.

Indiában aztán nagyon barátságos és megértő közösségbe kerültem, nem okozott gondot a beilleszkedés. Hamar megbizonyosodott, hogy jó úton járok, mert minden baj elkerült, minden sikerült. Mindvégig Isten kezében éreztem magamat. A Gondviselő kezét *Chacko Thottumarickal* svd püspök, verbita papok és szerzetes nővérek jelentették számomra.

Gyorsan rá kellett jönnöm, hogy küldetésem nem csak műtétekről szól. Ha nem volt sebészi ténykedés, elmentünk „campbe”, ez tulajdonképpen vidéket jelentett. Falusi iskolákban gyermekek és felnőttek tucatjait vizsgáltuk végig, és gyógyszereket osztottunk. Első alkalommal megbor-zadtam, hogy a szegényes, penészes falú tanteremben hogyan fogok be-

Amikor 1997 őszén véletlenül – akkor így hittem – találkoztam *Halász Lajos* svd atyával, és ő elmondta, kik is a verbiták, olyan érzésem támadt, mint amikor először néztem bűvárszemüveggel a tenger felszíne alá: új világ nyílt meg előttem. Hiszen erre vágytam gyermekkorom óta! Azután munkahelyi és családi okok miatt kilenc évet kellett várnom, hogy nagypaként megvalósuljon missziós szándékom. A kórházi és privát környezetem a vártnál kisebb meglepődéssel fogadta különös elhatározásomat.

teggel foglalkozni, és kételyeim támadtak. Aztán kinéztem a nyitott ajtón át az udvaron várakozó, zsidongó, koszos formaruhát viselő gyermekekre és végtelen béke szállt rám. Azt éreztem, itthon vagyok, erre születtem. Így jó lehetőségem nyílt, hogy képet alkothassak India vidéki lakosságáról.

Mivel egyedül voltam, mindennap módomban volt az elcsendesülésre, a Biblia olvasására, rózsafüzér imádkozásra. A hathónapos ottlétem lelki gyakorlatná vált, végtelenül békés, de-rűs, kiegyensúlyozott állapotban.

Negyvenéves sebészi pályafutásom legszebb orvosi élményei ott születtek, de legszebb lelki élményeim is! Kétnapos utazással elmentünk egy

gyermekbénulásra szakosodott klinikára tanulmányozni, hogyan végzik tömegével a polios mozgássérültek korrekciós műtéteit. Nagy termekben több száz műtét előtti-utáni beteggel találkoztunk, akiknek elmondták, hogy európai doktor vagyok. Sokan megrohantak kérdéseikkel, hogy „Mikor fog lábra állni a gyermekem?”, „Mikor fogok tudni járni?”, „Miért kapta meg a fiam ezt a betegséget?” stb. Az első pillanatban megijedtem a nehezen megválaszolható kérdésektől, nem is voltam illetékes, de néhány perc múlva igen felemelő, szinte boldogság érzésem támadt. Észleltem a végtelen bizalmukat, ez szinte meg-váltó érzéssé fokozódott bennem. Akkor jöttem rá, hogy orvosi munkám

mellett reményhozó szerepem is van, hiszen ha azt látták a betegek, hogy a nagyvilág is érdeklődik a bajuk iránt, akkor jogosan remélhették, hogy majd segítség is érkezik.

Ekkora bizalmat a gyógyítók iránt itthon sohasem tapasztaltam. A gyógyítók ott rá is szolgáltak erre. A kórházunkban dolgozó hét orvos közül egyik sem volt keresztény, hanem mind hindu, akik példamutató emberséggel, türelemmel kezelték betegeiket.

Legemlékezetesebb műtétet ott végeztem: elhúzódozó szülés során meghalt már a magzat, az anya rossz szul volt, és nem volt, aki elvégezze a császármetszést, így nekem kellett – baleseti sebész létemre – ezt megtenni. Bizony meglepődtem és izgultam is kissé. A műtőbe bejött a vezető apáca, és végig imádkozta a műtétet, közben fényképezett is, a folyosón pedig az összes ápolónő-apáca és világi egyaránt imádkozott. Baj nélkül elvégeztük a műtétet.

A Föld lakosságának egy hatodát képező indiaiakról talán elhamarkodott lenne általános megállapításokat tenni, de számomra úgy tűnt, hogy nagyon intelligensek, erre utal a számítástechnikai iparuk fejlettsége és egyes felmérések is. Ők ezt a vegetá-

riánus étrendnek tulajdonítják, ami a lakosság negyötödének a táplálkozását jellemzi. Az intelligenciával függhet össze kiváló humorérzékük is. A kollegák között jó volt a légkör, persze a tréfák célpontja gyakran az idegen környezetben csetlő-botló európai orvos volt. Igyekeztem humorban nem lemaradni tőlük. Amikor a „kis” Bangladeshtől kikapott a „nagy” India krikett válogatottja, háromnapos gyászt hirdettem, és mindennap részvételemet nyilvánítottam.

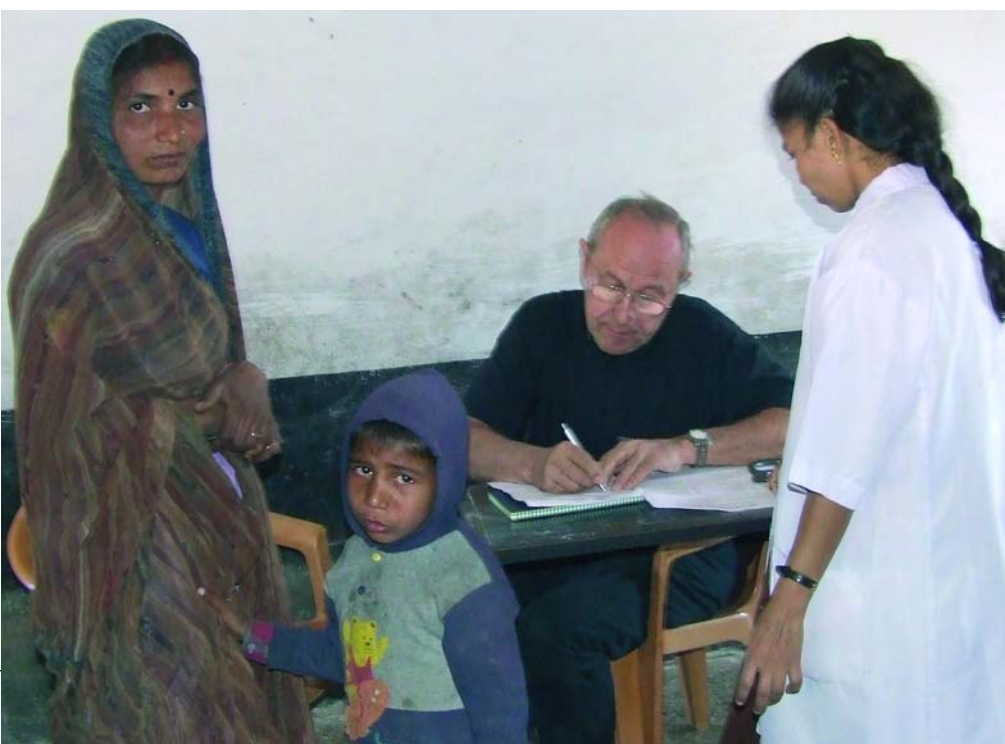
Baleseti sebészeti munkámat nehezítette, hogy nem volt képerősítő (rtg.) gépünk, ezért úgy kellett kezelnünk a töréseket, mint itthon kb. negyven évvel ezelőtt. Ritka alkalom, amikor az ember örül annak, hogy idősebb, és ezért tud régebbi módszereket is alkalmazni.

Több alkalommal kért tőlem szakvéleményt a képerősítőről a kórházigazgató, amivel alátámasztotta kérését német és svájci egyházmegyéék felé. Akkori ottlétem alatt nem sikerült a

készülékhez hozzájutniuk. Amikor két évvel később, 2008 őszén plasztikai sebész kollégámmal ismét eljutottam Indiába, hogy nyolcvan műtétet végezzünk a magyar hívők adományaiából, kellemetlen meglepetésként ért, hogy csak húsz műtétet tudtunk teljesíteni, mert többre nem volt pénz. Örömmel láttuk viszont a vadonatúj, ügyes képerősítőt, amit hamarosan volt alkalmunk a gyakorlatban is kipróbálni. A magyar hívők gyűjtésének egy része is a képerősítő árába folyt bele. Jóleső érzés volt, hogy az itthoni verbiták mellett ebben nekem is volt – parányi – szerepem.

Pályafutása vége felé az ember szeretne valami üzenetet hagyni az utódoknak, leszármazottaknak. Az üzenet nekem a két indiai misszióm során kristályosodott ki: „Ne az anyagi javakra törekedjete! Elcsendesüléssel, imádságokkal tegyétek érzékennyé lelketeket a Gondviselő iránt, kaptok majd iránymutató égi jeleket, útmutatásokat, és törekedjete azok megvalósítására!”

Hargitai Ernő

Lészpediek kalandos útja a világmisszióra

Gyöngyössy Lajos falugazdánk kezdeményezésére kezdtük szervezni a Pápai Missziós Művekkel és az Isteni Ige Társaságával, hogy október 11-én, a világmisszió országos ünnepén, a lézpedi csángó gyerekek szerepeljenek Budapesten.

Nem sokkal az indulás után a jobb hátsó gumiabroncs beteljesítette végétét, és dagadó keble megszűnt létezni. Szépen felöltözve óvatosan kerülgettem és próbáltam zord tekintettel rávenni a pótkereket, hogy alá másszon az autónak, de nem vagyok Mephisto, így a pusztta tekintet erejével nem tudtam semmi eredményt felmutatni. Sóhajtottam és nekiálltam kereket cserélni. Telefonos híradásom után Lajos bácsi gondoskodott a pótgumiról, így hazafelé már nem volt ezzel gond.

Vígan poroszkáltunk tovább, míg azt észleltem, hogy a kormánykerék egyre nehezebben engedelmeskedik. Mikor már két kézzel próbáltam kanyarodásra bírni tíz gyerek mozgó játszóterét, megálltam, és egy alkalmas helyen bekukkintva az autó alá, sötét és baljós sejtelmeim igazolást nyertek, folyt az olajos vére a kisbusznak. „Semmi baj, csak a nyaka véres...” – mondtam a gyerekeknek és a továbbiakban kemény „izom-szervóval” folytattuk rendületlenül utunkat.

Lendületünk a határnál töretett meg, amikor meglepetésemre a határőr kezdte kötni az ebet a karóhoz, felemelve a különbséget a mikrobusz-

ban található helyek és az összlétszám között. Számolni én is tudok, de hogy ne legyen hiábavaló a kötözködése, mondtam neki: „itt a két gyerek, aki létszám fölött aljasan fölkapaszkodott a gépre és potyázik, vigyázzanak rájuk, szombat este utánuk jövök”. Ehhez már csak a hazai (román) határőr mosolygó intése hiányzott, mire én már indultam is, mint aki jól végezte dolgát.

Reggel 10 óra után nem sokkal beparkoltunk a verbita missziósok budai udvarára. Gyorsan elfoglaltuk a szálláshelyeinket, lemostuk magunkról a megpróbáltatások verejtékét, és Sebestyén atya meghívására nyakunkba vettük a várost vásárlás céljából. Vacsorára már mindenkinek volt új cipője, mackófel-sője, csizmája, zoknija és egyéb öltö-zéke, amire éppen szüksége volt. Sebestyén atya szívesen vásárolta meg a gyerekek utolsó kívánságát is, egyedül a túsarkú cipőket nem tudta tolerálni. Ebben igazat adtam neki, és kerestünk egy köztes megoldást a nagyobb lányok igényeit is kielégítően.

Este Gergely atya, aki Lengyelországból jött a magyarországi verbitákhoz, mondta a szentmisét a Názáret Misszióházban. Szavai ezen az estén a

gyerekekhez szóltak. A gyerekek pedig Szűz Máriához szóló szép énekeikkel tették ünnepélyessé a szentmisét. Ezután főnséges vacsora kényeztette lelkünket, illetve hasunkat, melyet Sebestyén meg Gergely atyák végtelenül szívmengető, szelíd, kedves szavai kísérték.

Másnap reggel próbáltunk, majd a nagylányoknak vásároltuk meg az „igazi” sportcipőket, hófehér, bőr és neve is van: Fila. Közben próbáltuk a szervót javítani, de hiába perfúzióztuk felülről, alul ugyanúgy folyt a „vére”.

Délben már a Ciszterci Szent Imre-plébániatemplom bejáratában álltunk és készültünk a misére, amit Székely János, esztergom-budapesti segédpüspök tartott. Az áldozás alatt mi is énekelhettünk a szentmisén.

A lelki táplálék után a testnek is megadatott, ami jár, egyszerű ebéd volt, de bőségesen terítve a Szent Imre Gimnázium különtermében. Újra sikerült jó sokat enni, szintén a verbiták jóvoltából. Rövid pihenő után indultunk vissza a templomba, hisz a mi műsorunk következett.

Röviden és általánosan beszéltem a csángók eredetéről, történetéről, majd átadtam a szót a gyerekeknek. Dalra fakadtak a csemetéim, és nem is hallgattak el csak egy bő félóra múlva. Eből a felvételt készítő Duna Televízió is ízelítőt adott. Mindjárt, ahogy beintettem a startot, gyorsan indultam, hogy beszélgessek a jelenlevő ismerő-

sökkel, mire a szervezők egyike, aki éppen felkonferálta a műsorokat, riadtan szaporázta lépteit utánam, hogy hová megyek. Mondom, van egy kis dolgom, húsz perc és itt vagyok, különben is észreveszi, ha lejárt a műsor, mert az utolsó a tánc énekkel kísérve. De hát a gyerekek, mi lesz, ha megakadnak? Nem merte mondani, hogy belesülnek. Megnyugtattam, hogy ezek nem olyanok, egymást kihúzzák a bajból, szinte mindenki tud-

ja a teljes műsort, és nem kell nekem tűszoknyában hullahoppozni a színpad szélén, hogy minden jól sikerüljön. Bízson bennük!

Az előadás első része után már minden kedves ismerősünk ott volt a templom előtt, hozták a szeretetüket, jót beszélgettünk. Gyorsan elröppent az idő, és máris másodszor léptünk színpadra. Az oktatásról beszéltem, igyekezve, hogy ne tegyem próbára az emberek türelmét, majd három tánc és az egyházi énekek következtek, melyek nagy megatottságot váltottak ki a jelenlévő hívekből, nézőkből.

Műsorunk után nem maradt más hátra, mint búcsút venni ismerőseinktől, a jelenlévő keresztszülőktől és elindulni a hosszú útra. Előbb azonban visszamentünk a szálláshelyünkre. A gyerekek összecsomagoltak, én pedig próbáltam bezsúfolni az autó rakaterebe a csomagokat. Csomag az volt, hisz Sebastian atya – hallva letelepedési szándékaimat –, gyorsan megajándékozott egy mosógéppel.

Igaz, minden csupa keleti kriksz-kraksszal van ráírva, de gondolom, hogy a nőknél alapbeállításban benne vannak a mosógéphez járó alapismeretek, és remélhetőleg nem nekem kell majd mosni vele. Egy centrifuga is került melléje, ugyanaz a márka: Hitachi – hogy kell használni, azt találd ki... Ugyanakkor kétszázezer forintot adott át, egyrészt az útiköltség fedezésére, másrészt a lészpedi magyar oktatás támogatására. Én konkrétan a következő csíksomlyói búcsúra gondoltam, hogy anyagi vonzatait lefedjük vele. Köszönjük szépen a segítségüket, a támogatásukat.

Hazafele már nem voltak gondjaink, ami elromolhatott, az már minden elromlott az oda úton. Három egyórás pihenővel értük el Lészped határát. Köszönjük szépen, hogy ott lehetünk a világmisszió ünnepén, és szeretettel várjuk meghívóinkat mi is alkalomadtán, Lészpeden!

Márton Attila,
lészpedi tanító bácsi

Kenyér- és halszaporítás a Herminában

Hajléktalan testvéreink kísérők gondos vezetése mellett minden héten találkoznak nálunk, Zuglóban, a ferences missziós nővérek rendházában. *Enikő, Gyula, Anikó és Tamás* évek óta sok szeretettel készítenek nekik meleg ételt és értékes programokat (vetítés, beszélgetés, ima).

A karácsonyi ünnepséget tavaly *Sebestyén* atyával közösen szerveztük meg, akinek a szegények sorsa szintén szívügye. Ismerős hajléktalan testvéreink számára Istenünk ember-szeretetéről szerettünk volna bizonyosságot tenni. A meghívó ismerősöknek szólt. A tavalyelőtti tapasztalataink alapján 25 főre számítottunk.

Sebestyén atya vállalta a megfelelő számú ajándékcsomag beszerzését, mi pedig, a herminai közösség a helyet és az agapét ajánlottuk.

Aznapi délután megérkezett Sebestyén indiai barátainkkal, és elkezdődött összeállítani az ajándékokat. Este hét-kor szentmisével kezdődött az ünnepség. A meghívottak szüntelenül csöngettek a kapun, akiket a templomba irányítottunk. A résztvevők még 7 óra után is egyre érkeztek. Kö-

zel ötvenen jöttek, amire egyáltalán nem számítottunk.

„Jöjjetek hozzám mind, akik terhek alatt görnyedtek!” Jézus különös szeretettel fordul a szenvedők, a szegények és az elnyomottak felé. „Én is hajléktalan vagyok” – mondta Sebestyén atya szentbeszédében a hajléktalanoknak.

A Miatyánknál körülvettük az oltárt és Mennyei Atyánkra bíztuk a nehéz életsorsokat. Gyermeki bizalommal szállt fel az égre Jézus imája.

Megdöbbentő volt számomra, hogy e szegény, utcára került emberek mennyire jól fogták fel az Úr asztalához való járulás feltételeit. Akik nem mentek áldozni, azokat Sebestyén atya egyenként megáldotta.

A Jóisten velünk volt, és éreztük az áldását. Barátaink, a *Lázár* család tagjainak váratlan látogatása megmentett bennünket az ajándékozás gondjától. „Hoztunk nektek 35 kis csomagot, benne beigli és narancs” – mondták.

A vacsora is problémásnak tűnt, mert nem ötven főre készültünk. Csofálatos az Úr gondoskodása! Gyorsan

összeszedtük – Ella nővérünk segítségével – a konyhánk minden maradványát. Így is inkább az evangéliumi két hal és öt kenyér eseténél tartottunk, vagyis aggódtunk, hogy nem fog mindenki jóllakni. Nem így történt. Mindenkinél bőven jutott, és még maradványokat is gyűjtöttünk!

Ajándékcsomag is jutott, mindenki kapott valamit, és hálatelt szívvel távozott. Adjon az Úristen még sok ilyen megható, meglepetésekben bővelkedő, egyszerű, szeretetteljes karácsonyi ünnepséget! Mert nem kell hozzá sok minden, elég két hal és öt kenyér, egy csepp együttérzés és egy csepp jóakarat.

Dzikowska Marzena FMM

www.papai

Néhány hónapja van honlapunk is, amelynek célja, hogy megismertesse a látogatókat a PMM négy tagozatával, és hírt adjon a világmisszió mai eseményeiről. A honlapról letölthetők a legfontosabb vatikáni missziós dokumentumok, például az *Ad Gentes* dekrétum és II. János Pál pápa *Redemptoris Missio* kezdetű enciklikája, valamint a missziós küldetéssel foglalkozó pápai megnyilvánulások az 1600-as évektől napjainkig. Olvashatunk a missziók korai történetéről, a magyar misszionáriusok életéről és működéséről, akárcsak a mai misszionáriusokról: egyháziakról, szerzetesközösségekről, magánemberekről, fiatalokról és idősekről.

A honlap hírvivője az aktuális missziós eseményekről számol be,

Missziós imacsoportunktól egy kis segítséget kért Sebestyén atya, a Pápai Missziós Művek vezetője, ahhoz a szeretetvendégséghez, melyet Teréz anya nővéreivel közösen szervezett a nővérek védenői számára az érdi missziós házban.

Úton Érd felé azon gondolkodtam, vajon Mária is így érezhette-e magát, miután kimondta az igent. Utazás az ismeretlenbe. Hárman indultunk útnak, egyikünk sem tudta, hol van Teréz anya nővéreinek érdi háza. Nem is igazán ismertük őket, csak a városmisszió idején váltottunk pár szót. Nem tudtuk, kik és hányan lesznek ott, nem tudtuk, mi is lesz a feladatunk. Rábíztuk magunkat Istenre.

Soron kívüli karácsony

Megtaláltuk a kis templomot, ahol a szentmisére szállingóztak már az emberek. A templom előtt vidám gyermekek ugrándoztak a nővérek körül, édesanyák beszélgettek egymással. A templomban megtapasztalhattuk, hogy itt közösség gyűlt össze meghallgatni Isten szavát és ünnepelni az Eucharisziát. A fiatalok részt vettek a szolgálatban, ők olvasták fel az olvasmányokat, könyörgéseket, a hívek összeszokottan énekeltek. A szentbeszéd alatt kicsit elkalandoztak a gondolataim, egyre az olvasmány szavai jártak a fejemben: „Azért kent föl az Úr és küldött engem, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek, és meggyógyítsam a megtört szívűeket.” Igen, a Szeretet Misszionáriusai éppen ezt váltják valóra, nem csinálnak nagy dolgokat, de azt szeretettel, örömmel,

vidáman teszik, valóban örömhírt visznek a szegényeknek, és valóban gyógyítják a megtört szívűeket.

A szentmise után mindnyájan átsétáltunk a nővérek házába, beszélgetésbe elegyedve, ismerkedve. A házban a meghívottak otthonosan mozogtak, szemlátomást nem először jártak itt. Elfoglalták helyüket a hosszú asztalok mellett, a nővérek mosolyogva osztották az ételt a soha nem látott nagyságú fazékból, a gyermekek csacsogva, egyes felnőttek gondterhelten a tányérjukba nézve fogyasztották el az ünnepi ebédet: milánói makarónit, utána süteményt. Ebéd után következett az ajándékok kiosztása. Régi ismerősként, nagy szeretettel köszöntötték Sebestyén atyát, aki gyakran megfordul köztük. Izgatottan várták a meglepetést. Előkerültek az ajándék sapkák, sálak, kesztyűk – nemcsak melegek, hanem csinosak is. Boldogan és meghatódtan fogadták az ajándékokat, többen is kértek otthon maradt testvérüknek, rokonaiknak, barátnőjüknek, barátjuknak, szomszédjuknak – és láss csodát: mindenkinek jutott és még jutott és még jutott. Ilyennek képzeltem a bibliai kenyérszaporítás csodáját is. Még van és még van és valahogy még mindig van!

Valóban úgy van, ahogy Sebestyén atya megfogalmazta egyszer: a szenteste nem mindig december 24-én van. Nekem 2008-ban december 14-én is volt. Karácsony akkor van, amikor a szívünkben megszületik a Kisjézus, a Szeretet.

Már látom, egy kicsit személyesre sikeredett a beszámoló, de szerettem volna megosztani minél több emberrel, hogyan elevenedtek meg számomra a Szentírás szavai egy ilyen esemény során.

Hajós Katalin

misszio.hu

missziológiai tanulmányokat, imádásokat közöl, megismertet a missziós szentek életével és a missziós hivatású szerzetesközösségekkel is. A Média menü alatt olvashatjuk a Népek Missziója korábbi számait, és böngészhetjük a PMM különböző eseményein készült bőséges fényképanyagot. A honlapról közvetlenül kapcsolódhatunk a legfontosabb vatikáni hírforrásokhoz, a világban működő PMM igazgatóságok és a Szent Gyermekség Műve honlapjaihoz, valamint a magyar PMM-mel is kapcsolatba léphetünk. A honlap elindulása óta eltelt másfél hónap alatt közel kétezer látogató több mint tizen-

négyszer-ezer oldalt töltött le a világ számos országából. Látogatóink fele rendszeres olvasónk. Hat hét alatt nagyon sok visszajelzést kaptunk: missziós testvérek visszaemlékezéseit és beszámolóit a mai missziókból, új témajavaslatokat, kérdéseket, amelyeket folyamatosan teszünk közzé. Szándékunk szerint a honlap nem lesz statikus „hirdetőtábla”. Azt szeretnénk, ha az olvasókkal együtt formálhatnánk. Egyéni misszióknak szempontjából nagyon fontos, hogy a kérdéseinket és esetleges kételyeinket hozzáértő személyekkel tudjuk megbeszélni. Ennek is szeretnénk a papaimisszio.hu oldalon teret adni.

Csakis a gyermekeink lelke...

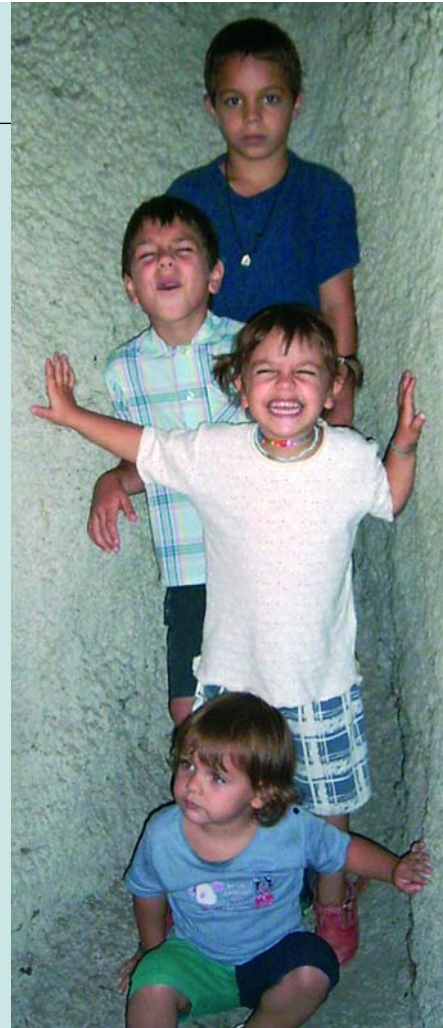
Megismerkedésünk előtt is mindketten nagycsaládra vágytunk. Gábor azért, mert egyke volt (ő nagyon szeretett volna testvéreket, de sajnos nem lehetett), én azért, mert mi nyolcan vagyunk testvérek, nekem ez természetes volt.

Visszatekintve már az otthonteremtéskor is megtapasztaltuk a Jóisten segítő kezét. Amikor a Gondviselés segítségével felépült a házunk, és már

hét gyermekünk volt, úgy éreztük, kissé elfáradtunk, megfáradtunk. Ekkor egy kedves ismerős házaspár a templomból – ahová akkor jártunk – javasolta, hogy vegyünk részt a „házas hétvégén”. Ez a kapcsolatunkat újra felfrissítette, könnyűvé tette, bár éreztük, hogy ez a lelkeség nem a mi utunk.

A tizedik gyermekünk megszületése után úgy éreztük, talán ennyi elég.

Ez idő tájt lettem tagja a Mária Légió apostoli lelkeségi mozgalomnak. Itt kaptam egy könyvet valakitől, aminek

elolvasásakor rádöbbsentem, mennyire istentelen a világ, mi mindennel bántjuk meg a Jóistent. Azon gondolkodtam, hogyan, mivel tudnám őt „megvigasztalni”. Akkoriban olvastam a következő gondolatot: Krisztus eljő-

vetele új értelmet adott a gyermeknevelésnek. A gyermekek vállalásának és fölnevelésének célját olyan erkölcsi magaslatra emelte, amely addig ismeretlen volt, még a Krisztus előtti zsidóságban is. Ez a cél a Krisztustól sugalmazott Isten-szeretet gyakorlati megvalósítása volt. Amikor Jézus azt mondta: „Hagyjátok, hadd jöjjenek hozzám a kicsinyek!”, többet mondott, mint amit az evangéliumi jelenet tartalmazni látszik. Nem csak megfeddte a tanítványokat, mert meg akarták akadályozni az édesanyákat abban, hogy gyermekeiket odavigyék hozzá, hogy megérintse és megáldja őket. Azt nyilatkoztatta ki házasság követőinek, hogy ne csak azért neveljenek gyermekeket, hogy az emberiség növekedjék és sokasodjék, ahogy a Teremtés könyvében olvasuk; és ne csak azért, hogy mint Izrael fiai fenntartsák és növeljék a választott népet. Azoknak, akik hitték, hogy ő a megtestesült szeretet, azt mondta, hogy Isten nagyobb dicsőségére hozzanak a világra gyermekeket. Mint hívők kétszeresen is sokasodjanak, egyrészt fizikai értelemben azáltal, hogy a gyermekeket világra hozzák és felnevelik, másrészt lelki értelemben azáltal, hogy megosztják a Jézus Krisztusba vetett hitet gyermekekkel. És valóban, Krisztus tanítása nyomán a gyermekáldás hihetetlen mértékben megnövekedett a keresztények között.

Ekkor jutottam, jutottunk arra az elhatározásra, hogy a gyermekvállalás a Jóisten tervében nagyon is benne van, a Jóisten nagyon szeret embert teremteni, tehát gyermekekkel tudnánk őt „megajándékozni”. Bár a szívem ezt mondta, de az eszem is megszólalt, mi lesz akkor ezután? Nem volt könnyű harc, de sikerült igent mondani és ugrani Isten szerető karjába.

2000-ben ismerkedtünk meg a magyarországi Schönstatt családmozgalommal. Itt még szorosabb kapcsolatba kerültünk a Szűzanyával. Megérez-tük, hogy itt otthon vagyunk. Egy év után otthonunkban felszenteltettük a schönstatti házi szentélyt, és megkötöttük a szeretetszövetséget Máriával. Ez annyit jelent, hogy „meghívjuk” otthonunkba a Szűzanyát, hogy lakjon velünk, neveljen bennünket és gyermekeinket is, hogy alkalmas eszközök legyünk számára.

Kentenich József atyának, a Schönstatt alapítójának életpéldája még inkább a Gondviselésbe vetett gyakorlati hitre tanított bennünket, hogy minden esemény mögött keressük a Jóisten szerető szándékát.

Kamasz gyerekeink nevelésénél mindig szembesülünk gyengeségeinkkel, korlátainkkal. A Gondviselésbe vetett hit és bizalom nélkül elképzelhetetlen lenne a nevelési nehézségek leküzdése. Általuk is nagyon sok mindent tanulhatunk, a sok feladat, amit rajtuk keresztül kapunk, vezet minket a na-

gyobb, mélyebb szeretet és bizalom megélésére. Sokat beszélgetünk velük arról, hogy a világ kihívásaival és csábításaival csakis a lelkileg erős, edzett fiatal tud megküzdeni. Természetesen a jó példa is nagyon fontos. Szívünkben állandóan imádkozunk értük. Tudjuk, hogy az ima a legnagyobb fegyverünk, mert csak a Jóisten tudja, hogy mit miért enged, hogy minek mi értelme van és lesz. Ez sok erőt ad ahhoz, hogy ne csüggedjünk, ha nem úgy történnek a dolgok, ahogy azt mi elképzeltük vagy szeretnénk. Az ő útjai nem a mi útjaink, ő sokkal bölcsőbb, és mi nyugodtan rábízhatjuk magunkat. Tisztában vagyunk azzal és bátran kijelenthetjük, hogy minden, amink van (anyagiak és lelkiek), azokat a Jóisten a gyermekeinken keresztül ajándékozta nekünk. Őmiattuk imádkoznak értünk annyian. A sok ember imája nélkül nem kapnánk annyi kegyelmet, mint amennyit kapunk.

Sokan sokszor értetlenkednek, esetleg felelőtlennek is tartanak, hogy a mai világban hogy merünk ennyi gyermeket vállalni, amikor a felnevelésük annyira nehéz. De Istennél nincs lehetetlen. Nem mondom, hogy mindig minden simán megy, hogy nincsenek gondjaink, hogy nem érnek nehézségek, hogy nincsenek nálunk mélypontok. De az is bizonyos, hogy erőt kapunk a felálláshoz, az újrakezdéshez, a gondok, nehézségek megoldásához vagy elfogadásához.

A mennyországba nem vihetünk magunkkal semmit ebből a világból, csakis a gyermekeink lelkét. Ha rájuk nézünk, mindig a Jóisten végtelen szeretete jut az eszünkbe. Szép volt és természetes dolognak tartottuk, amikor huszonévesek voltunk, és születtek a gyermekeink. De most így negyven-ötven évesen különösen is rácsodálkozunk egy újszülöttre, a szépségére, a Jóisten végtelen nagy szeretetére.

Csabai Márta

Érted, neked, Uram!

Tizenkét évi házasság után elhagyott a feleségem. Négy gyerekünk volt. Mindent megtettem volna értük, szerettem őket. A feleségem – ügyvédje ötlete nyomán – azt az indokot írta le, hogy nem tud együtt élni olyan emberrel, aki vallásos és a gyerekeket is hittanra taníttatja, pedig egy férfi miatt hagyott el. Ez volt az egyetlen válóok a nyolcvanas években, amit velem szemben felhozhatott. Úgy fogalmazta meg, hogy „állami rendünk elleni nézetekre” nevelem a gyerekeket. Akkor még ez súlyos vétség volt. Nyert is, még másodfokon is, úgy, hogy nekem még védekezni sem volt lehetőségem. Elég volt, hogy ezt ő bizonyítani tudta. A válás után megvonták tőlem még a gyerekekkel való kapcsolattartás jogát is. Az indok az volt, hogy a gyerekekkel töltött időt hittanoklásra használok, és ezzel olyan súlyos kárt okozok a gyerekek személyiségfejlődésében, hogy az kimeríti az „ifjúság elleni bűncselekmény” fogalmát. Megfnyegettek, hogy akár még öt év börtönt is kaphatok.

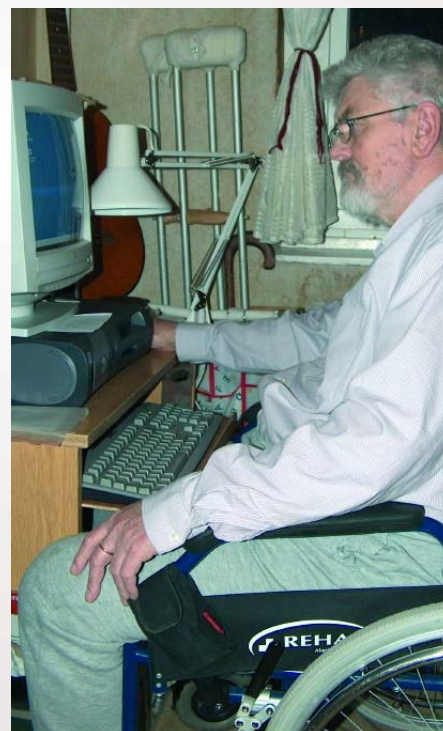
Hét évig tartó perlekedés kezdődött ezután. A munkahelyemen is három munkaügyi pert indítottak, mint később megtudtam, a pártbizottság utasítására. Nem volt egy perc nyugalom sem. Az volt a cél, hogy teljesen elszigeteljenek a gyerekeimtől, akár börtönnel is. Csak a rendszerváltás mentett meg ettől. Állandó félelemben éltem. Ha két hétig nem tör-

Mindnyájan megöregsünk egyszer. Romlani, bomlani kezd a szervezetünk. Egyre fogy az erőnk, jönnek a betegségek. Velem sincs másképp. Korán hanyatlani kezdtem, mert negyvenhárom évesen egy szívinfarktus következtében rokkant lettem. Nyugdíjaztak. Huszonkét éve történt. Előtte rengeteg stresszben volt részem, érthető, hogy ez bekövetkezett. Nagyon sok, üldözésnek nevezhető eseményben volt részem. Az ok: a hitem.

tént semmi, már tudtam, hogy ez csak vihar előtti csend. Mindig volt valami, amivel zaklattak. Hol a bíróság, hol a rendőrség, hol a gyámhatóság állt elő valamivel. Végül mégis megnyertem mindent, de belerokkantom. Győztem? Igen!

A gyerekek hozzám kerültek, tőlem „repültek ki a fészekből”. Szétszóródtak a világban mindenfelé. Az egyik Karcagon, a másik Pesten, a harmadik Svájcban, a negyedik Spanyolországban él. Mind a négy becsületes, kiegyensúlyozott ember lett. Van hitük. Isten megjutalmazza a hűséget, a kitartást.

Számomra jutalom volt a rokkantság. Nyugdíjasként, negyvenöt évesen, jelentkezhettem a teológiára. Gyerekkori álmom volt, ez később is megmaradt. Élt bennem a vágy, hogy egyszer, valamilyen formában emberekkel foglalkozhassak. Pap vagy tanár szerettem volna lenni. A hatvanas évek elején ez nem volt könnyű. Műszaki pályára kerültem. Úsztam a boldogságban, amikor végül megkaptam a „lelkipásztori kisegítő” oklevelet. Ez a rokkantság nélkül nem lett volna lehetséges. Nem tudtam volna a napi

munka mellett, a gyerekek ellátásán, nevelésén, a háztartási munkákon túl még tanulni is. Amikor megkaptam az oklevelet, a gyerekek már felnőttek. A nyugdíj mellett elszerződtem először hitoktatónak egy iskolába, később egy pap nélküli plébániára kerültem. Utána egy sérült gyermekeket nevelő otthonban lettem lelki vezető. Nagyon nehéz, de csodálatosan szép munka volt. Beteljesült a régi vágyam, kiáradhatott belőlem az a szeretet, amit csak Istentől kaphat valaki. Az életem legszebb szakaszát ott éltem át. Sajnos egy újabb betegség véget vetett ennek az időszaknak. Azóta nem tudok már munkát, szolgálatot vállalni.

A bírósági huzavonában akkor történt a változás, mikor egy este, lámpaoltás után, megláttam Jézust és ve-

le a Szűzanyát. Az ágyam szélén ültem még, amikor nagyon erős, sárgás fényben egyszer csak ott álltak előtttem. Az üzenetet, amit kaptam, úgy lehetne összefoglalni: „Ne félj! Veled vagyok. Csak bízd rám magad!” Valóban akkor történt a fordulat. Addig mindenben vesztes voltam, attól kezdve sorban megnyertem mindent. Akkor kaptam vissza a gyerekekkel való kapcsolattartás jogát is. Azóta tudom, hogy ha a bajban kétségbeesés helyett Istenhez kiáltok, nem hagy magamra soha. Számtalan példát tudnék erre sorolni. Csak hálát tudok adni azért a sok ajándékért, amit tőle kaptam. Húszévi egyedüllét után most megajándékozott az Úr még egy áldott, jó, szerető asszonnyal is. Az első házasságom érvénytelen volt, visszakaptam a szabad állapotúságot, és nem volt akadálya az újabb egyházi házasságnak. Most igazán boldog házasságban élek. Szeretet vesz körül, nem csak a feleségem részéről. Sokan jönnek hozzám, fiatalok, öregek egyaránt, kiönteni a szívüket egy-egy lelki trauma után. Megkönnyebbülve, felszabadultan mennek el, és amikor elköszönnek, mind úgy sóhajt fel: „De jó volt nálatok lenni!” – és máskor is eljönnek.

Hát nem öröm az ilyen? Ezért még tolószékben szenvedve, fájdalommal, betegségekkel körülvéve is érdemes élni! Érdemes szenvedni! Az élet szép és élni jó! Később le kellett vágni a jobb lábamat, mert cukorbetegség, ér-

szűkület és veseelégtelenség miatt üszkösödni kezdett. Tudom, hogy Isten azoknak ad nagy, nehéz keresztet, akiket nagyon szeret. Próbára teszi őket, hűek maradnak-e a szenvedésben, mint Jób. Utólag jön rá az ember, miért engedte meg Isten a szenvedést. Mindig származik belőle valami jó. Mindig tanít vele valamire, de ezt csak akkor érti meg mindenki, ha nem lázong azonnal ellene. Szent Pál szavai jutnak eszembe, amit Timóteusnak írt. Én is elmondhatom talán, hogy a pályát megfutottam, a jó harcot megharcoltam. Én is remélem, a jobbára állít majd, azaz a jók közé sorol az Úr az ítélet napján. Már most, itt, a földi életben is körülvesz a szeretet, ami boldogító. Most még van más is: szenvedés, gyűlölet, félelem, de ezt mindig a gonoszság okozza, nem Istentől jön. Odaát nem lesz más, csak a szeretet.

Eddig hatszor voltam „odaát”. Mind a hatszor visszahoztak az orvosok. Vagy visszaküldtek, mert még dolgom van? Még egy ideig csiszolódni, tisztu-

lni kell? Nem tudom. Csak azt tudom, Jézus is szenvedett az én boldogságomért. Nem kéne nekem is vállalni ebből valamit, és együtt szenvedni vele, ha szeretem őt? Jézus nyilván ma is szenved, mikor szidják, káromolják, vagy amikor látja, hogy hányan nem is ismerik őt, vagy ismerik, de elutasítják. Boldogan vállalom ezért a tolószéket is, és felajánlom neki, mert már most is nagyon sok jót kapok érte. Csak hálával tudok gondolni erre a sok jutalomra, amit a szenvedéseimért és a hozzá való hűségért kapok. Áldott legyen érte az Úr!

Most érted és neked szenvedek Uram, hogy egykor veled és benned lehessek ígéreted szerint. Hiszem, hogy egyszer így lesz!

Tersztyánszky Kálmán

**Bélyeggyűjtés
a missziók javára**

Azok a testvérek, akik bélyeggel szeretnék támogatni a missziót, küldjenek bélyegeket a címünkre!

Várjuk olyan segítőtársak jelentkezését, akik az eddig kapott rengeteg bélyeg feldolgozásában, rendszerezésében részt tudnának venni!

Pápai Missziós Művek
1223 Budapest, Jókai Mór u. 14.

A Világposta című negyedévenként megjelenő, önkéntes adományokból fenntartott missziós magazin az Isteni Ige Társasága (verbiták) kiadványa, melynek célja, hogy a magyar és a harmadik világbeli missziók között hidat képezzen.

Aki szívesen olvas híreket, interjúkat, beszámolókat ebben a témában, jelezze Burbela Gergely svp atyánál (1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3–5., misszio@verbita.hu), és ő rendszeresen küldeni fogja az újságot.

Gyermekek a gyermekekért

A gyermekekhez a felnőtteken keresztül vezet az út. Úgy tekintünk rájuk, hogy ők azok, akik Krisztus Egyházának jövőendő őrzői, nyája és remélhetőleg pásztorai is lesznek!

A Szent Gyermekség Műve (SZGYM) a Katolikus Egyház legnagyobb, központi missziót segítő szervezetének, a Pápai Missziós Műveknek (PMM) az egyik tagozata. Alapítója a karizmatikus *Charles Auguste Marie de Forbin-Janson* (1785–1844), Nancy püspöke, aki felismerte, hogy nagy szükség van olyan mozgalomra, amely már a korai gyermekkorban missziós öntudatra és lelkületre ébreszt. Felismerte, hogy a gyermekek olyan elemi hatású szellemi és szociális erőt jelenthetnek, amely képes a világ átalakítására. Az alapító a mozgalmat a gyermek Jézus oltalma alá helyezte. A misszionáriusok által küldött híradások sok esetben a gyermekek kiszolgáltatottságáról és szenvedéséről számoltak be, ezért gyors és nagylelkű segítségre volt szükség. Az SZGYM hivatalosan 1843. május 19-én kezdte meg működését. Az Egyház már a kezdetektől fogva felismerte a gyermekmisszió jelentőségét. Az intézményt XI. Pius pápa 1922-ben pápai jogúvá nyilvánította.

A Szent Gyermekség hazánkban

A Szent Gyermekség Művének híre hamar eljutott Magyarországra, és gyorsan meggyökerezett. „*A Szent Gyermekség Társulatának alapszabályai és imádságai*” című könyv már 1852-ben megjelent. A mozgalom el-

terjedtségét jelzi, hogy 1890-ben „Évi jelentés” készült Esztergomban „*Jézus Szent Gyermekségének Művéről Magyarországon*” címmel. A Pallas Nagylexikon 1893. és 1897. közötti kiadása így írja le a társulatot: „Jézus Szent Gyermekségének Műve kat. egyesület, melynek célja az elhagyott szegény pogány gyermekek életének megmentése, megkereszteltetése és felneveltetése. Alapította Forbin-Janson Károly nancy-i püspök 1843.”

A két világháború közötti időszak közoktatási rendszerében a vallásos nevelés kiemelt szerepet kapott. A „*Budapesti iskolai értesítő 1925/26.*” című évkönyv így ír erről: „...Az iskolákban vallásos egyesületek is működtek. A pesti intézetben missziós társaságok néven futottak: Jézus szent Gyermekegyesület és Katolikus Hitterjesztés Egyesülete

néven.” *Waigand József* atya, a kiváló teológus, professzor és a missziós gondolkodás elhivatott hirdetője több művében is foglalkozik a gyermekek missziós lelkületének fejlesztésével, így az 1941-ben megjelent „*Ismerd meg és dolgozzál érte!*” és az 1943-ban kiadott „*Mit tehet a hitoktató a misszióért?*” című könyveiben.

A gyermekek missziós nevelése 1948-ban a szerzetesrendek feloszlásával és az egyháznak az iskolából történt kirekesztésével teljesen megszűnt.

Az SZGYM célkitűzései

1. Segítse a tanárokat, a nevelőket és a hitoktatókat abban, hogy kialakítsák a gyermekekben és a tizenévesekben a missziós tudatot,

amellyel elvezethetik őket a szükségben szenvedőkkel való lelki közösségvállalásra és anyagi javaik megosztására. Mindenkinek van valamije, amit odaadhat, vagy valami, amit kaphat. Mottójuk: A gyermekek segítenek a gyermekeken!

2. Járuljon hozzá a missziós hivatások elősegítéséhez és fejlődéséhez.
3. Készítse fel a hitoktatókat és a nevelőket a gyermekek missziós öntudatra való nevelésére.

A fentiek a gyermekek aktív és személyes bevonásával, az egyes országok sajátosságainak megfelelő programokkal valósulnak meg, ily módon a gyermekek maguk válnak kis misszionáriusokká, saját fejlettségi szintjüknek megfelelően.

Hazai feladatok

A 8–14 éves korú gyermekek körében ismertessük és ébresszük fel a missziós tudatot és lelkiületet. Keltjük fel az igényt, hogy a gyermekek a mai kor által sugallt önző befelé fordulás helyett nyitott szívvel és nyitott szemmel éljenek. Ez elfogadó szeretetet és adakozó készséget is jelent. A gyermekeket az ő nyelvükön kell megszólítanunk. Tegyük kíváncsivá őket a missziós területekről érkező hírek és ismeretek iránt, a szolidaritás

elvé pedig érintse meg a szívüket. Alakítsuk ki az egészséges katolikus öntudatot.

Vezessük rá őket az összetartozás, a közösség – communio – megérzésére, megélésére, örömeire a legszűkebb körtől (család, iskola) egészen a teremtett világig és a benne bárhol élő gyerekekig. Tudatosodjék bennük, hogy a közvetlen közelükben élő testvéreiken és a távol élőkön is tudnak segíteni imával, barátsággal, elfogadással és adománnyal. Érezzék meg, hogy a másikért mondott imának nagy ereje van. Mutassuk meg nekik az egyszerű adománygyűjtés lehetőségeit, és segítsünk, hogy felfedezzék az adakozás örömét.

Az újjászülető hazai SZGYM-nek hármas missziót kell betöltenie: egyéni missziót a család és a környezet irányában, magyar missziót a hazai és a Kárpát-medencében élő gyermekek irányában és világmissziót a távoli földrészekben élő gyermekek irányában.

Kikre van szükség e merész vállalkozáshoz?

A missziót és a gyermekeket támogató szülőkre, nagyszülőkre, keresztszülőkre – minden felnőttre, akik a gyermekek és a misszió mellett állnak,

Rómába is eljutnak

Amikor a Népek Missziója Magazin legfrissebb száma megjelenik, 34 gyermek az ország minden részéről éppen Rómában vesz részt az európai missziós gyermektársaságok találkozóján, és fogadja őket XVI. Benedek pápa is. A hatvan év kényszer-szünet után napjainkban újjászerveződő magyarországi Szent Gyermekek Műve alapkövei a zarándoklaton

részt vevő gyerekek, az őket kísérő felnőttek pedig az első építőmesterek. Ha jól tervezünk és jó „anyagokat” használunk, akkor az épület tartós lesz. A római utazásról és a találkozóról legközelebbi számunkban tudósítunk.

segítik és bátorítják őket. 8–14 év közötti, kíváncsi, bátor és tetterre kész gyerekekre, akik szeretnék saját magukon túl is látni. Fiatalokra, pedagógusokra, tanárookra, hitoktatókra és plébános atyákra, akik segítik a gyermekeket terveik, imáik és gyűjtőmunkájuk folyamatában, koordinálják és vezetik a missziós gyermekcsoportokat. A missziós gyermekcsoportokat befogadó iskolákra, plébániákra, közösségi intézményekre és vezetőikre, akik lehetőséget biztosítanak és segítséget adnak ahhoz, hogy a missziós gyermekek rendszeresen összejöhessenek, programokat szervezhessenek, alkalmas és megfelelő körülmények között a misszió javára adományokat gyűjthessenek.

Kaufmann Mária

Jobb velünk a világ!

Fogyatékosok az

Fellép:

A Né

együttes és barátai:

Rúzsza Magdi
Révész S

Kállay Bori, Kiki, 4fo
Miller Zoltán, Olá
Paralimpikor

rkonyi Attila

bet Asszony
a Asszonyo

Népek
missziója

A Pápai Mészáros Művek magazinja • II. évfolyam, 2. szám • 2008. október

Indiában rettenetesen veszélyesnek

A misszió szeretet kérdése

és anyagi támogatás

és anyagi támogatás